

Βίσμαρκ. Ω! Ω! Ω! Ω! Ο κύριος Τρικούνης μᾶς ἔρριξε τὸ γάντι. Δὲν πιστεύω νὰ ἄγνοῇ ὅτι εἴμεθα οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῆς Τουρκίας.

Βασιλεὺς. Μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἄγνοῇ. Ἐνας τέτοιος μπόσκος ἄνθρωπος, τί θέλετε νὰ κάμῃ. Αὐτὸς δὲν εἶναι διπλωμάτης. Αὐτὸς ἦτανε γιὰ ψάρες, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ συμπολιταὶ τοῦ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Βίσμαρκ. Καὶ τί ψάρια βγάξει τὸ Μεσολόγγι; Ξεφύρετε, τ' ἀγαπῶ πολὺ τὰ ψάρια.

Βασιλεὺς. Δὲν πῆγα ποτέ μου. Ἀλλὰ σὰν ἐπιστρέψω, καὶ στείλω τὸν πρωθυπουργό μου ἀπ' ἐκεῖ πούλθε, θὰ τοῦ πῶ νὰ πιάνῃ ὁ ἴδιος τὰ καλλίτερα καὶ νὰ σᾶς τὰ στείλῃ. . . .

Βίσμαρκ. Παστωμένα.

Βασιλεὺς. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, μὴ τὸν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν, ἔχετε μ' ἐμένα νὰ κάμετε, ὅχι μ' ἐκεῖνον.

Βίσμαρκ. Γι' αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ θὰ γίνῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον κάμετε καλὰ νὰ μὴ σχηματίζετε τὰ ὑπουργεῖά σας ἐκ τῆς πλειοψηφίας. Μιμηθῆτε τὸν σεβαστόν μου κύριον.

Βασιλεὺς. Οὐ! βέβαια. Ἐχῶ ἓνα ὅστις εἶναι τοῦ χειριοῦ μου, τὸν κ. Δεληγιάννην. Αὐτὸς δὲν φοβᾶται ποτέ νὰ ἔχῃ πλειοψηφίαν μαζύ του.

Βίσμαρκ. Ο κύριός μοι Δεληγιάννης; Τὸν γνωρίζω. Μᾶς εἶχε διαβάσει ἓνα λόγον εἰς τὸ Συνέδριον (Γε.λ.α. πα. ταγωδέστατα). Σᾶς συνιστῶ τὸν κύριον Δεληγιάννην.

Κρζ. Κρζ.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Κουμουνδούρου βουλευσαμένου ξύμмахον λαβεῖν ἄνδρ-
γόναιον Δεληγιάννην προσκαλεσάμενος αὐτὸν εἶπε: «Τί
οὖν βούλει, σχέτλιο, σαχλέαν πολιτικὴν ἐγκαταλελοιῖται,
ἐμὲ δ' ὡς τὸ πρόσθεν προσεταιρισάμεναι; Πρωθυπου-
ρίην, ὡ γὰθέ, ἢ δ' ἐκεῖνος, καὶ τρία ξὺν αὐτῇ ὑπου-
ρίαι, τὰ δὲ λοιπὰ τέτταρα τοῖς σοῖς ἐταίροις δίδωμι.
— Ἡ δ' οὖν Κουμουνδούρος, τῷ χεῖρε κάτω νεύων, τρία
ἔφη, ὡ καλέ, βούλει; *Molōr labé!*

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κυρίου Ἰάσωνος Ζωχιοῦ, ὡς Ἐλ-
λανοδίκου καὶ αὐτοῦ μαζὺ μὲ τόσους ἄλλους *Κριτικούς*
Καλλιτεχνίας (!) τῶν σχεδικογραφημάτων τοῦ Νέου
Θεάτρου.

— Ξεφύρετε, λέγει ἓνας, τί μ' ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ πρᾶγ-
μα; Τὸν Ἀνδρερ, κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστη-
μίου, ὅταν ἐδίδασκε προσωρινῶς ῥωμαϊκὸν Δίκαιον!

Ὁ Δῆμος ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ εἰς ζωγράφους νὰ
γράφουν εἰκόνας τῶν ἀπὸ συστάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σή-
μερον χρηματισάντων Δημάρχων. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ συμ-
περιληφθοῦν χάριν τῆς ἱστορίας καὶ οἱ μὴ χρηματίσαν-
τες. Θὰ πλειονοψηφοῦν ὅμως οἱ πρῶτοι. Ἡδὴ τεσσάρων
αἱ εἰκόνες ἀνετέθησαν εἰς τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην κ. Κα-
λούδην. Θὰ ἔχῃ οὕτω ὁ Δῆμος πλήρη τὴν πινακοθήκην
τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν του· οἱ δὲ δημόται θὰ τρέχουν νὰ
βλέπουν τὰ πινάκια εἰς ἃ ἐτρωγον οἱ κατὰ σειρὰν ἄρχον-
τές του.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια πρὸς προηγούμενον ἀριθ. 357)

Δόξα ἡμῖν, τί σὲ λείπει! Δὲν ἀνοίγεις ὀλίγον τὴν
καρδίαν σου εἰς ἐμὲ τὸν Πατέρα, ὅστις τόσον σὲ ἀγαπᾷ;
σὲ βεβαιῶ, μὲ λυπεῖ πολὺ ἡ μελαγχολία σου αὕτη· οὐ-
λεῖ, λέγε, ἀγαπήτέ μου υἱέ!

Τοσοῦτον τρυφερῶς ἐτόνισε τὰς τελευταίας ταύτας λέ-
ξεις ὁ Ὑψιστος, ὥστε ἀκουσίως διέφυγε τὸν Ἰησοῦν Χρι-
στὸν εἰς βαθὺς ἀναστεναγμούς· μετὰ τινα δὲ σιγὴν, δι-
στάζων οὕτως ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Μέγα λάθος, εἶπε, μέγιστον, διέπραξες, ὦ Πατέρ,
ἀποστείλας με ἄλλοτε εἰς τὴν Γῆν· ἀνῆλθον τὸ βί-
βλιον τοῦτο· θὰ φρίξῃς μανθάνων ὅποια τερατουργήματα
ἐν ὀνόματί μας ἐπραξαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω. Ἐκκίον
ζῶντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς καμίνους φοβερωτέρως

τῶν τοῦ Ἀδου· ἐφεύρισκον τὰ τρομερώτερα τῶν βασανι-
στηρίων· ἐκέρυττον πολέμους ἐναντίον τῶν μὴ πιστευόν-
των εἰς ἡμᾶς· ἢ μεταξύ των οἱ πιστεύοντες διὰ μίαν
ἀπλὴν αἴρεσιν κατὰ μυριάδας μὲ ἀπιστεύτους ὁμότητας
ἀλληλεσφάζοντο· ἐσθέσθη τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης· παρε-
μποδίσθη ἡ γένεσις αὐτῶν, κατὰ τοῦ πρώτου δὲ ἀποτολ-
μῶντος νὰ κηρύξῃ μίαν ἀλήθειαν, αἱ σκληρότεροι βάσανοι
καὶ καταδιώξεις ἐγίνοντο· μυριάδες ἀνθρώπων εἰς τὴν
ἀργίαν καὶ τὸν μοναχικὸν βίον παρεδόθησαν, ἐντελῶς
ἄχρηστοι καὶ βλαβεροὶ εἰς τὴν πρόοδον καταστάντες· τὸ
πλεῖστον τῶν πνευμάτων ἐπτώχευσαν· συνέβη ὅ,τι λέ-
γουν εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ χρηματιστηρίου φοβερόν
Κράχ τῶν πνευμάτων. Καὶ ποῖος εἶνε αἷτιος ὅλου αὐτοῦ
τοῦ μεγίστου κακοῦ; . . .

Ἐνταῦθα τοσοῦτον συνεκινήθη καὶ ἐφώνησεν, ὥστε
σχεδὸν τῷ ἐκόπη ἡ φωνή, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
ἐξακολουθήσῃ πνιγεῖς ἐντὸς λυγμῶν.

Ὁ Παντοδύναμος βλέπων τὴν μεγάλην ἐξαπίν τοῦ
υἱοῦ του, δὲν ἐτόλμα καὶ νὰ τὸν καθησυχάσῃ· ὅλην τὴν
πρότερον ἰλαρὰν φυσιογνωμίαν του διεδέχθη σοφικὰ με-
λαγχολία· διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ δὲ ἐνώπιον τῶν προσώπων
τῆς ὑπηρεσίας, ἔκαμεν ἐν νεύμῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν
τῶν Ἀγγέλων διὰ νὰ ἀποχωρήσουν. Μετ' ὀλίγον λέγει
πρὸς τὸν Μονογενῆ του.

— Ἐξακολουθεῖ, υἱέ μου, ἐξακολουθεῖ· ἐλπίζω νὰ σὲ
ἀποδείξω ὅτι τὰ πάντα βλέπεις ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς με-

Πληροφορούμεθα ὅτι δύο μέλη τοῦ Ἀδελφάτου τὰ λεγόμενα Δαμιανὸς καὶ Δέγλερς παρεμβαλλοῦσιν ἐξ ἰδιω-
τροπίας προσκόμματα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νῦν Διευθυντοῦ
μετὰ δραστηριότητος ἐκτελουμένην βελτίωσιν τῶν ἀρι-
στῶν τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Οἱ κύριοι αὐτοὶ φαί-
νεται ὅτι κοιμῶνται καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῶν βλέπουν τὴν
μακαρίαν διευθύνσιν τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Μαρὰτου δι-
ευθυντοῦ, ὅστις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβάλλῃ τὸ κατὰ-
στήμα εἰς Σκυλοκομεῖον. Καλὸν εἶναι ἀφοῦ ἐξυπνήσουν
νὰ δώσουν τὰς παραιτήσεις τῶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι,
ἀφοῦ βλέπουν ὅτι ἡ παραλυσία καὶ αἱ καταχρήσεις τοῦ
Νοσοκομείου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπὶ
τῆς νέας Διευθύνσεως, ἣν ἀξιοπαίτως ὑποστηρίζει ἐν
ταῖς μεταρρυθμιστικαῖς αὐτῆς ἀποπειραῖς ὁ κ. Δήμητρης

Ἀπὸ τινος δὲν πιστεύει κανεὶς εἰς τὸν πυρετὸν ὃν ἀ-
ναπτύσσει πρὸς τὴν παντελῇ αὐτῆς ἀναμόρφωσιν ἡ ἀτ-
μοσφαιρική Ἑταιρία Σύρου. Ἀπὸ τῆς στασιμότητος καὶ
τῆς ἀκινήσεως ἣτις τὴν ἐξακροχῆριζεν μετέλαβε τὴν
ζωὴν, ὥστε νομίζει τις ὅτι τὴν διευθύνουν ἀντὶ Ἑλλήνες
Ἀμερικανοί. Πλοῖα ἐπὶ πλοίων φέρεי νέα, ὅλα μεγάλα,
ταχύπλοα, πολυτελῆ, ἄλλα παραγγέλλει, βυθοκόρους
ἀγοράζει εἰς τιμὰς ἐκπληκτικῶς μετρίας, τὰ γραφεῖά
τῆς ἀναδιοργανίζει, αὐξάνει καὶ ἐπιταχύνει τοὺς πλόας
τῆς καὶ τίθησι μετὰ γοργότητος τὰ θεμέλια μεγάλης
Ἑταιρίας ἐργατικῆς, φιλοπόνου, προοδευτικῆς. Ἡμεῖς
τρίβομεν ἐκ θάμβους τὰς χεῖρας καὶ ἐρωτῶμεν: Εἶναι
αὕτη ἡ πρῶν Ἑταιρία τῆς σήψεως καὶ τῆς ἀδιαφορίας;

Ὁ ὑπερήφανος κόμης Δὲ Κάστρο μᾶς ἐτοιμάζει θαύ-
ματα. Συγγράφει, λέγει, κωμωδίαν Ἀθηναϊκὴν, εἰς πρά-
ξεις πέντε, φράγκα πέντε, ὃν ἐκάστη πρᾶξις, φράγκον

ἐν, θὰ εἶναι αὐτοτελὴς κωμωδία καὶ πάλιν αἱ πέντε
πράξεις, φράγκα πέντε, θὰ εἶναι μία κωμωδία μὲ ἥρωας
πέντε. Καὶ πάλιν οἱ ἥρωες πέντε θὰ προστίθενται εἰς
ἄλλα πρόσωπα τῆς κωμωδίας, ἣτις θὰ εἶναι πολυπρόσω-
πος, θὰ κωμωδοῦνται καὶ πολιτικοὶ καὶ λόγιοι καὶ συγ-
γραφεῖς καὶ στρατιωτικοί, ἄλλα τρεῖς πέντε δεκαπέντε,
οἱ πέντε πρωταγωνιστὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα θὰ εἶνε
δεκαπέντε. Καὶ πάλιν αἱ σελίδες τῆς κωμωδίας θὰ λή-
γουν ὅλαι εἰς πέντε καὶ δυνατόν νὰ εἶναι τρεῖς καὶ
μόνοι, τοῦ κόμητος μὴ ὄντως πολυγράφου, ἂν καὶ μπο-
ρεῖς ἐπάνω του νὰ βγάλῃς κόπια τοῦ Ἀθερινόπουλου,
ἄλλα αἱ τρεῖς σελίδες, ἐπεὶ θὰ λήγουν εἰς πέντε, δὲν
εἶναι 555. Ἐν γένει ὁ Κόμης ἐγίνε καθβαλιστικὸς, ἀ-
νεκαλύψε τὴν σοφίαν τῶν Ἑβραίων καὶ ἐγίνε μανιακὸς
μὲ τοὺς ἀριθμοὺς, ἐξ ὧν λατρεῖ μόνον τὸν πέντε. Καὶ
κυρίως ὁ πέντε θὰ διαδραματίζῃ μέγα μέρος εἰς τὴν κω-
μωδίαν του, τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ βάλῃ σ' τὸ χερί ὁ πρίγ-
κιψ Ἀθερινόπουλος καὶ πιάσθηκαὶν σ' τὰ χεῖρά εἰς τὰς
5 μ. μ. ἐν τῇ πλατεῖᾳ Συντάγματος προχθὲς, φαγόντος
πέντε τοῦ Δὲ Κάστρου καὶ δώσαντος ἄλλας πέντε εἰς
τὸν Ἀθερινόπουλον, ἥτοι πέντε ἀφαιρουμένων ἀπὸ πέντε
μένουν πάλιν πέντε, κατὰ τὴν νέαν ἀριθμητικὴν τοῦ καθ-
βαλιστοῦ Κόμητος Δὲ Κάστρου. Ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ κατ'
αὐτὰς ἐν ἄλογον διηρημένον εἰς πέντε ἄλογα διὰ νὰ πη-
γαίνῃ καθβάλα καὶ αὐτὸς, καθὼ καθβαλιστῆς, τὸ ὅλον
πάλιν πέντε.

Διὰ πλατυτέρας διασαφήσεις περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης
τοῦ Κόμητος, τῆς καὶ Πεντάρας ἐπονομασθείσης, πλη-
σιάσατε μετὰ προσοχῆς τὸν ἴδιον.

Ὡραία ἐτιμώρησεν ὁ ὕψιστος τῶν πνευματιστῶν δι-
κτωρ Οὐγὼ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀραβῆ ἐνθουσιασθέντας ὅς τε

λαγχολίας καὶ ὅτι ὅλα ὑπερβολικὰ φαίνονται εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς σου.

Ὁ Μονογενὴς συνελθὼν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῆς συγι-
νήσεως καὶ πρᾶνθεις ἐξηκολούθησε σταθεῖς πολὺ πλησίον
ἀπέναντι τοῦ Πατρός του.

— Καὶ τί; λέγει, δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι συνέβησαν
ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακὰ; θέλετε νὰ προσθέσω καὶ ἄλλα;
ἔχω τὴν βιβλιοθήκην μου, καὶ τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐν-
νοῶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀμαθείας εὐρισκόμην τότε, ὅτε
κατῆλθον εἰς τὴν Γῆν καὶ εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ διδάξω
εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τί; φυσικὴν; ὄχι· χημείαν; ὄχι·
φυσιολογίαν, ἀστρονομίαν, ἀνθρωπολογίαν, κοινωνιολο-
γίαν, ἠθικὴν ἐφαρμοσίμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σύμ-
φωνον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν; Μυριάκις ὄχι! τί λοιπόν;
κολοκυθολογίαν καὶ τὸν ὑστερισμόν!!

Τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἀγρίας εἰρωνίας τονίσας, εἰ-
γήσε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ μεγαλουργικῶς μὲ
βραδέα βήματα εἰς τὴν αἰθουσαν ἐξακολουθῶν τὴν ἀνέ-
γνωσιν τοῦ Τορκουμάδα, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἐβλεπεν εἰς
τὸ βιβλίον χωρὶς νὰ δύναται νὰ μελετήσῃ ὡς ἐκ τῆς
συγκινήσεως.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ ὕψιστος τὸν παρεκκοινοῦσε ἀνέ-
συχος διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ ἐσκέφθη ὡς καλὸς ψυχο-
λόγος ὅτι διὰ παντὸς τρόπου συνέφερε νὰ φαίνεται ὅτι
συμφωνεῖ ἐν μέρει μὲ τὰς ιδέας του διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξά-

πτη, ἀντικρὺς ἀντιλέγων καὶ καθιστῶν οὕτω ἀδύνατον
τὴν ἐκρίζωσιν τῶν μονομανῶν μεγαλουργικῶν του ιδεῶν.
Ἐν τῇ πατρικῇ ἐκείνῃ στοργῇ καὶ διορατικότητι ταχέως
ἐνόησε τὸν τρόπον, δι' οὗ ὀφείλει νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν
ὁδὸν τὸ ἀποπλανηθὲν τέκνον του ὑπ' ἐσφαλμένων ιδεῶν,
αἵτινες διεθίβρωσκον τὴν ὑπὲρ τὸ δέον εὐαίσθητον καρ-
δίαν του παράγουσαν ἀφόρητον καὶ διαρκῇ ἠθικὸν πόνον,
ὃν ἐξ Ἰσου συμμερίζεται πᾶς καλὸς πατήρ.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Παντοδύναμος μετὰ τρυφερᾶς φωνῆς:

— Συμφωνῶ, υἱέ μου, εἰς ὅσα λέγεις, ἀλλὰ νομίζω ὅτι
δὲν εἶσαι σὺ ὁ αἴτιος, οὔτε ἐγώ, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀθῶα Περι-
στερὰ (δεικνύων τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τρώγον Ἀγιον
Πνεῦμα) ὅλων τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὴν
ἀνθρωπότητα· διότι δὲν συνεβουλεύσαμεν νὰ πράξωσιν
αὐτὰ ἀπ' ἐναντίας ἐδιδάξαμεν τὴν ὑψηλοτέραν χριστιαν-
ικὴν ἠθικὴν καὶ...

— Ποῖαν ἠθικὴν; διέκοψε ζωηρῶς ὁ Χριστός.

— Ἐσώρω καὶ ἐγώ· ποῖαν; δὲν ἐνθυμοῦμαι... τὴν
γνωρίζεις σὺ καλλίτερον· ἀλλ' ὅτι μοι ἔμενεν εἰς τὸν
νοῦν, εἶνε ὅτι ἦτο ἀλλή, ἀπῆντησεν ὁ Παντοδύναμος ἐν
ἀμηχανίᾳ.

— Σὺς παρκαλῶ, ἐπανελάθεν ὑπομειδῶν ὁ Μονογενὴς,
ὡς συζητήσωμεν λογικῶς καὶ ἡσύχως. Ἐδέχθην κατὰ τὸ
ἔτος πρῶτον τὴν ταπεινώσιν νὰ γείνω ἄνθρωπος· ἐνῶ, ὡς
τὸ εἶπωμεν ἐν παρόδῳ, ἐπὶ Ὁμήρου οἱ ἄνθρωποι εἶχον

ρικούς και δημοκόπους, ἀρνηθείς εἰς αὐτὸν μὲν τὸν τίτλον τοῦ ἐλευθερωτοῦ, εἰς δὲ τὸν αἰγυπτιακὸν λαὸν τὴν ὑπαρξίν του. Θὰ ὑπάρξῃ, λέγει, τοιοῦτος τὸν 20ὸν αἰῶνα. Ὁ δὲ Ἀραβὴς τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως τοῦ ἰδανισμοῦ εἰμὴ εἰς ἀπλοῦς δεσμώτης. Θέλων νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐκφράζει μόνον τὴν ἀποστροφὴν του πρὸς τὴν θανατικὴν ποινὴν καὶ μηδὲν ἄλλο.

Εἰς τὰς φυλακὰς Μεδρεσὲ κρατεῖται ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Μπαμπέτας **ὑπόδικος πρὸ 11 μηνῶν** κχτεδικάσθη πρὸ 2 μηνῶν ὑπὸ τοῦ 2ου Στρατοδικείου εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀνεθεωρήθη καὶ τώρα πρόκειται νὰ δικασθῇ τὴν 18ην Ἰανουαρίου **1883!!!** Διὰ νὰ καταδικάζηται εἰς τόσον μακρὰν ὑποδικίαν εἰς Λοχίας, ἀφοῦ γνωρίζετε πόσον ἐπεικὴ εἶναι συνήθως τὰ στρατοδικεῖα, θὰ φαντάζεσθε καμμὶαν φοδερὰν συρροὴν ἐγκλημάτων, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἤξιώθη καὶ τῆς κρατήσεώς του ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Φρουραρχείου, ἀλλὰ ἐρρίφθη εἰς τὸν Μεδρεσέ. Ἰδοὺ ποία ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τῶν ἐγκλημάτων. Διὰ μίαν γυναῖκα διεσταύρωσε τὸ ξίφος του μεθ' ἐνὸς ἄλλου λοχίου καὶ ἐν τῇ διασταυρώσει ἐκείνη τὸ ἓνα ξίφος ἔσπασε. Τοῦτο ἐχαρκτηρίσθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ὡς ἐγκλημα ἀνυποταξίας (μεταξὺ δύο λοχιῶν!!) καὶ ἡ ἀνυποταξία αὐτὴ τὸν κρατεῖ τώρα τόσον καιρὸν ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ ὀνειδύου τοῦ Μεδρεσέ, ἀναβάλλεται δὲ καὶ ἡ δίκη του διὰ τὸ 1883!! Ἐξηγεῖται ἡ ἔκτακτος αὐτῇ ἀγριότης, ἐνῶ εἰμεθα τόσον ἡμεροὶ προκειμένου περὶ πραγματικῶν ἐγκλημάτων; Ἄν δὲν ἐνδιαφέρηται εἰς τὰ πάθη αὐτὰ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἅς ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα αὐτό.

Μεγάλῃ τιμῇ προσεγένετο εἰς τὸν ὀνομαστὸν καλλιτέχνην μας κύριον Γκίζην, διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τοῦ Μονάχου. Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀπονέμεται εἰς μεγάλους μόνον ζωγράφους. Ἡ ὕλική ἀπολαυὴ ἐκ τοιαύτης θέσεως εἶναι μεγίστη. Αἱ δὲ ὥραι τῆς διδασκαλίας εἶναι ὀλίγισται. Ἀμείβεται μᾶλλον τὸ τάλαντον καὶ ἡ εὐφυΐα ἢ ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ὑπηρεσία. Θὰ συνεχαιρόμεν τὸν ἐξοχὸν συμπολίτην μας, ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην ἐλληνικῶν συγχαρητηρίων. Ὅταν δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν παρ' ἡμῖν οὔτε καλλιτεχνίαν οὔτε καλλιτέχναν καὶ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις χαρᾶς καταντοῦν χλευασμοὶ ἀβδηρητικοὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Περιοριζόμεθα νὰ συγχαρώμεν μόνον τὸν σεβαστὸν φίλον κύριον Α. Νάξον, οὗ ὁ καλλιτέχνης εἶναι γαμβρὸς ἐπὶ ὥραία θυγατρί.

Φοδερὸν! Εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Μακκᾶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ ἔστειλεν ἡ ἀστυνομία ἓνα κλητῆρα εὐλογιῶντα ὡς ἀπλοῦν ἀσθενῆ! Εὐτυχῶς κ. Μακκᾶς ἐγνώριζε καλλίτερα τὴν ἱατρικὴν του ἀφ' ὅ,τι ὁ κ. Κοσονάκος τὴν ἀστυνομικὴν του, κ' ἔτσι τὸν ἐδίωξε!

Ἄν καὶ δὲν ἀγαπῶμεν πολὺ τὰς τελετὰς καὶ τοὺς ναοὺς, εἰμεθα ὅμως ὑπὲρ τῆς εὐρύσεως τῆς Πλατείας τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Λεβιδου ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ καὶ φρονοῦμεν ὅτι δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ συντελέσῃ δι' ἐξόδων τῆς εἰς τὸν καλλωπισμὸν πλατείας, προσωρισμένης δι' αὐτὴν κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, διότι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ λειτουργεῖται καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἂν θέλῃ.

τὴν φιλοδοξίαν νὰ γένουν Θεοί...

— Pardon? διέκοψεν ὁ Πολυέλαιος· καὶ οἱ Θεοὶ ἐγίνοντο ἄνθρωποι· δὲν γνωρίζεις, βλέπω, τὴν μυθολογίαν καλὰ, εἶπε θωπεύσας ἐλαφρῶς τὴν γενειάδα τοῦ υἱοῦ του.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζω τοῦτο· ἀλλ' ἐκεῖνοι δι' ἄλλους σκοποὺς μετεμορφοῦντο· διὰ πολέμους, φέρ' εἰπεῖν ἢ πρὸς βοήθειαν ἐνὸς ἀτόμου κ.τ.λ. Ἄς εἶνε. Ἐμσεῖνα ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Γῆν περίπου 34 ἔτη διήλθον τὰ ἔτη ταῦτα λίαν εὐτυχῆς· ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, μοῦ ἐβγήκαν ὅλα ξυνά. Ἐσταυρώθην, κατεχώθην εἰς τὴν γῆν, ἀνεστήθην, (ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχ' τὸν κοινὸν νοῦν νὰ μὴ παρουσιασθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ἑβραίων, διότι δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος ὁ διὰ σταυροῦ θάνατος, ἐνόσω εἶνέ τις ὑπὸ μορφήν καὶ φύσιν ἀνθρώπου)· ἀνέστησα καὶ ἄλλους νεκροὺς· τοὺς ἡλιθίους ἕκαμα φωστῆρας· τοὺς ἀναπήρους ἕκαμα ἀρτίους· τῶν στραβῶν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς· τὸν ἓνα ἄρτον ἕκαμα πέντε χιλιάδας· ἓνα ἰχθὺν τρεῖς χιλιάδας ταχυδακτυλογικῶς· ὅλα αὐτὰ εἶνε γραμμένα εἰς τὰ εὐαγγέλια· τώρα σὺς ἐρωτῶ νὰ μὲ εἰπῇτε διατί τὰ ἕκαμα ὅλα αὐτὰ;

— Ξεύρω καὶ ἐγὼ διατί τὰ ἕκαμες; εἶπε καγχάσας τοσοῦτον ἰσχυρῶς ὁ Πολυέλαιος, ὥστε τὸ Ἀνάκτορον ἐσεῖσθη ἐκ βάρων· τῷ ἐφάνη ἀστεία ἡ ἐρώτησις· ἄλλως τε ἤθελε καὶ νὰ δώσῃ εὐθυμον χοροῖαν εἰς τὴν συζήτησιν· δὲν ἡγάπα πολὺ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

— Καὶ πῶς δὲν ἠξεύρετε; εἶπε σοβαρῶς, διότι ἐπειράχθη, ὁ Μονογενής· τίς μὲ ἔστειλεν ἐκεῖ κάτω· ἐγὼ τότε δὲν εἶχον ἀκόμη πείραν, ὥστε νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ κρίνω, ἂν τὸ σχέδιόν σας ἦτο καλὸν ἢ ὄχι. Ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ σας τότε;

Ὁ Παντοδύναμος ἰδὼν ὅτι ὁ ἄκαιρος καγχασμὸς του ἐπείραξε μᾶλλον τὸν υἱὸν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τρέψῃ ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον τὴν συζήτησιν, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ πάλιν ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀπήντησε μετὰ βαρύτητος εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν:

— Οἱ σκοποὶ μου ἦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὑπάρχουμεν, ὡς ὑπάρχουμεν ὑπ' αὐτὴν τὴν μορφήν καὶ ὄχι ὑπὸ ἄλλην· δὲν ἤθελον φαντασιώδῃ ὄντα νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὴν θέσιν μας καὶ νὰ λατρεύωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· δὲν ἤθελον ὥστε τὸ τελειότερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθέ ποτε ἐκ τῶν χειρῶν μου, ὁ ἀνθρώπος, νὰ ᾔνε ἡλιθίος· ἐρυθρίων ἐξ αἰδούς, ὁσάκις ἔστρεφα τὴν προσοχήν μου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσον ἐβλάδιζε πρὸς τὴν πρόοδον· διότι ἔβλεπον ὅτι ὁ νοῦς, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασα, πρὸς μεγάλην ζημίαν μου, ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου καὶ ἐνεφύσησα εἰς τὸ ξηρὸν κρανίον τῶν ἀνθρωπαρίων, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ παρέχῃ ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐπλησίαζε ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν ἀλήθειαν, αἰφνης σχεδὸν εἰς τοιαύτας τερατολογικὰς σκέψεις παρεδόθη, εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον συγκρονημένων ἰδεῶν εἰσῆλθε, ὥστε ὅλη ἡ Γῆ

ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Στὰ Πατήσια ! καιρὸς γιὰ τὰ Πατήσια !
Ἐπέταξαν τοῦ Τσόχα ἡ βραδισαῖς,
Τοῦ Φαλήρου τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
Φωταψίαις, τραγοῦδι, ἀμμουδισαῖς.

Στὰ Πατήσια ! φτερόνονται τὰ πόδια,
Ἥλιο θέλει καὶ μπίρα τὸ κορμί,
Θέλουν δρόμο τῆς νιότης μας τὰ ρόδια
Γιὰ νὰ σκάσουν, γεμάτ' ἀπὸ ζουμί.

— Στὰ Πατήσια, πηγαίνωμε, μαμὰ μου !
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης ἀμαξά !
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου !
— Στὰ Πατήσια ! δὲ θέλω μοναξιά !

Στὰ Πατήσια ἀμάξια καὶ τραμβαί,
Νέοι, γέροι, τρελλοὶ, μυαλὰ γερά,
Ἀσχημάδα καὶ κάλλος πλάι πλάι,
Καὶ ἡ φτώχεια ζευγάρι τοῦ παρὰ.

Στὰ Πατήσια ! νὰ τὰ χαροῦν τὰ μάτια
Ποῦ στραβώνει ὁ θεοκουρνιαχτὸς,
Καὶ μιὰ στάλα αἰθέρα τὰ παλάτια
Δὲν ἀφίνουν νὰ μείνῃ ἀνοιχτός !

Στὰ Πατήσια ! ποῦ μάνδρες μᾶς μυρώνουν,
Γιὰ ἀνθῶνες, μὲ κάποια μυρουδιά . . .
Καὶ τὰ δένδρα ποῦ λὲς μᾶς φασκελώνουν
Τὰ γυμνά των χτικιάρικα κλαδιά.

Στὰ Πατήσια ! τέτοι' ἡμαστ' ὅμως φτάνει
Τοῦ κυρίου τὸ πλούσιο Λαντῶ,
Τῆς κυρίας τὸ μαγικὸ φουστάνι,
Κι' ἓνας πέρνει τὸν ἄλλον 'ς τὸ κοντό.

Στὰ Πατήσια ! καὶ νὰ ποῦ κόσμος τρέχει,
Κάλλος νιότη, 'κεῖ πέρα μιὰ χαρὰ,
Σὰ φκιασίδι ποῦ κάθε 'μέρα ἔχει
Μιὰ πανούκλα σὲ μάγουλα ξερά

Στὰ Πατήσια ! Ὅμως ποτὲ ἀντικρύστε
Τέτοια βρῶμα, προτοῦ φκιασιδωθῇ ;
Θὰ τρομάζετε, τὰ μάτια σας θὰ κλείσετε,
Κι' ὁ καθεὶς σας θὲ νὰ τὴ συχάθῃ . . .

— Στὰ Πατήσια ! πηγαίνωμε, μαμὰ μου !
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης, ἀμαξά !
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου !
— Στὰ Πατήσια ! παντοῦ ζερβά, δεξά.

Σπίρος.

μοὶ παρεῖχε τὸ οἶκτρον θέαμα ἀπεράντου Φρενοκομείου,
ἐνθα, ἐδῶ μὲν ἔβλεπες χιλιάδας γυναικῶν, αἵτινες μὲ
λελυμένῃ καὶ ἄτακτον κόμην, μελανειμονοῦσαι, ὡς σκε-
λετοὶ ἐν τῇ θέσει γονατισμοῦ, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας
ὡς πρὸς δέξιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμ-
μένους, ἐν τῇ ὑστερικῇ ἐκείνῃ παθητικῇ στάσει τοῦ μυ-
στικισμοῦ, ἐδέοντο, ἔκλαιον, ἐτύπνοντο ἢ προσεφέροντο
ὡς θυσίαι πρὸς ἓνα Ἥλιον, Ἐλέφαντά τινα ἢ Βούδδαν !
Περὶ ἐμοῦ οὔτε λόγος ! ! Φρίττω ὅταν ἀναλογίζωμαι τὰς
ἀποτροπαίως ὥραιας τινὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν, μὲ
τοὺς γενικοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς συστρέφοντας τὰ μέλη
τῶν, ὡς ὁ ὄφις ἢ ὁ Διάβολος ! ! Παρεκεῖ ἔβλεπες πληθὺν
ἀνδρῶν, κατεσκληκότων, προπορευομένων, ἄλλων ἐν σιγῇ,
ἄλλων ἐν ἀγρίαις κραυγαῖς, ἀμαξῶν φανταστικοῦ τινος
Θεοῦ, καὶ καταπιπτόντων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτῶν καὶ
συντριβομένων μετ' ἀπαισίου κριγμοῦ τῶν πλευρῶν, ἐπὶ
τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τύχῃσι τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν !
Εἰς ἄλλο μέρος πάλιν, φιλόσοφοι μελαγχολικοὶ ἐπὶ ὁλό-
κληρα ἔτη, ἀκίνητοι σχεδὸν, νυχθημερὸν κατεγίνοντο
πρὸς εὐρεσιν τῆς γενέσεως καὶ τῆς αἰτίας τοῦ κόσμου.
Ἄλλοι εὐθυμοὶ, χειρονομοῦντες, γελῶντες, ἄδοντες, εἰ-
ρωνεύοντο ὅλους, ὅλα καὶ ἑαυτοὺς ἀκόμη ! Βασιλεῖς ἐν
ὀξυτάτῃ μανίᾳ κατέστρεφον τὰ πάντα, ἔκλαιον πόλεις,
ἔσφαζον ἀνθρώπους ! καταστροφή πανταχοῦ ! καταστρο-
φή ! ! Αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι ἤρχιζαν τὸ ἔργον καὶ ἡ πολυ-

τικὴ τὸ ἀπετελεῖον. Ἐπεθύμουν λοιπὸν ἡ ἀφόρητος
αὕτη κατάστασις νὰ πύξη· ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ γνωστὸν
ὅτι ἐγὼ, μόνος ἐγὼ ὑπάρχω καὶ ἐφορεύω ἐπὶ τοῦ παντός·
ἤθελα νὰ μὲ φοβοῦνται καὶ ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἰσέλθωσιν
εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια· σὲ
ἔστειλα νὰ τὴν διδάξῃς· ἰδοὺ ποῖοι ἦσαν οἱ σκοποὶ μου.

Ὁ Παντοδύναμος πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε ὅτι ἐθριαμ-
βευσε· διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Μονογενὴς εἰσίγει. Ἐν τῇ
γενναιότητι δὲ ἐκείνῃ τῆς καρδίας, καθ' ἣν ὁ γενναῖος
νικητὴς λυπούμενος τὴν θέσιν τοῦ ἡττηθέντος, προσπαθεῖ
νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τα-
πεινωτικὴν, ἀπεπειράθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν συζήτησιν ἀμέ-
σως προσθέσας ὅτι ἔχει καὶ ὁ υἱὸς του ἐν μέρει δίκαιον
καὶ ὅτι ἐξετέλεσεν ἐν ἱερὸν καθήκον.

Σιγῇ διεδέχθη ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τοὺς λόγους
του, τοῦ Μονογενοῦ διασκελίζοντος ἡσυχῶς τὴν αἰθου-
σαν μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τί
διελογίζετο ; Ἄρα γε, δὲν εἶχε τί νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς
τὸν Ὑψιστον ; ἢ μήπως ἠπόρει πόθεν νὰ ἀρχίσῃ ; Ἡ
μελαγχολικὴ ἐκείνῃ καὶ ἀενάως μεταβαλλομένη ἔκφρα-
σις τοῦ προσώπου ὑπεδείκνυε μᾶλλον ὅτι κατείχετο κατ'
ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἀπείρων συλλογισμῶν, οὔτινες
ἐφαίνοντο ἀστραπηδὸν διερχόμενοι διὰ τοῦ προσώπου,
ἀφίνοντες στιγμιαίαν ἀνάλογον ἀποτύπωσιν ἐπὶ τῆς φυ-
σιόγνωμίας του. Ἐστάθη τέλος, καὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς

ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΙΣ.

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προσβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ψύχους, τοὺς ὁποίους συνηθίζεται νὰ καλύπτωσι διὰ χιόνος καὶ νὰ θρύπτωσι δι' αὐτῆς, ὅπως θερμάνωσι καὶ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ, θεέ μου, ἀναφωνεῖ ἡ λίαν εὐαίσθητος Κυρία Ἀγαθοπούλου, πῶς κάμνουν τὸ καλοκαῖρι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ χιόνι;

Ἐβδομηκοντοῦτης καὶ πλούσιος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ σύζυγον δεκαοκταετίδα κόρην. Ἐξεμυστηρεύθη, λοιπὸν, τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἐμπειστευμένον φίλον, λέγων: «Παιδιά βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω.»

— «Νὰ ἐλπίζῃς ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ φίλος, ἀλλὰ... νὰ φοβῆσαι.»

Ὁ Ἀγαθόπουλος, ἐσπέραν τινὰ, ἐξυλοφορτώθη ἀντ' ἄλλου, κατὰ λάθος· ἐξεκαρδίζετο, λοιπὸν, γελῶν καὶ ἔλεγε:

— «ὦχ! ὦχ! πῶς τὴν ἐπαθὼν· τοὺς τὴν κατάφερα μὰ χαρὰ μ' ἐπῆρανε γι' ἄλλον!

«Τί μὲ μέλλει δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔλεγέ τις πρὸς τὴν κατὰφορτον ὑπὸ ἐτῶν καὶ δραχμῶν σύζυγόν του, ἀφοῦ σὺ μόνη εἶσαι ὁ κόσμος μου;»

Τοὺς λόγους τούτους ἤκουσε σαφῶς ἡ εἰς τὸν πλησίον θάλαμον εὐρισκομένη θαλαμηπόλος.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἰκοδεσπότης ἔκαμνε πρὸς αὐτὴν ἐξο-

μολογήσεις ἔρωτος, ἀλλ' αὕτη τῷ ἀποκρίνεται: «Πῶς, ἀφεντικῶς, θέλετε ν' ἀφήστε τόσῳ γρήγορα τὸν κόσμον σας;

— Σιώπα, τῇ λέγει ἐκεῖνος, οἱ κόσμοι εἶναι δύο, ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος κόσμος.»

Μεθυσμένος στρατιώτης ἐφιλονεῖκει μετὰ τοῦ δεκανέως του, ἡ δ' ἔρις ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ εἴπῃ εἰς τὸν δεκανέα:

— Σώπα σὺ, διατί δὲν εἶσαι ἄνδρας.

— Τώρα σοῦ δεῖχνω τὸ ἐναντίον, λέγει ὁ δεκανεὺς.

— Ποτὲ, ἐπαναλαμβάνει ὁ στρατιώτης, ἀδύνατον. Δὲν ἄκουσες τὸ ταγματάρχην, ὅταν διατάσῃ τὰς φρουράς; τί λέγει; Εἰς τὴν δεῖνα θέσιν πέντε ἄνδρες καὶ ἓνας δεκανεὺς. Λοιπὸν, ὁ δεκανεὺς δὲν εἶναι ἄνδρας.

Ἐλεγέ τις, ὅτι ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ἓνα τόπον, ὅπου νὰ μὴ ἀποθνήσκουν οἱ ἄνθρωποι, διὰ νὰ υπάγῃ ἐκεῖ τὰ τελεώσῃ τὰς ἡμέρας του.

Δάμων.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἡ κόρη μιᾶς ἀριστοκράτιδος Ναυπλιώτισσας ἔχει τὸ πλέον μικρὸ πόδι εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας.

Ὁ ὑψηλῆς Δεῖνα θέλων νὰ κολακεύσῃ τὴν κατὰ φαντασίαν ἐπίδοξον πενθεράν του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου ἡ κόρη,

ἐρώτησιν λίαν ἀποτόμως:

— Ἐβελτιώσαμεν, Πάτερ μου, διὰ τῆς ἀποστολῆς μου τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος;

Τῷδ' οὖν τοσοῦτον βίαιος ἦτο ὁ τρόπος τῆς ἐρωτήσεως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε συγκλείσει οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ πίεσιν πολλῶν ἀτμοσφαιρῶν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ στήθους του τοὺς λόγους, οἵτινες ἐξήρχοντο βιαίως, ἅμα ἦνοιγε τὸ στόμα, ὡς ἐξέρχεται, ἀνοιγομένης τῆς δικλειδός, ἡ λειμωνὰς ἡ δι' ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐντὸς φιαλῶν πεπληρωμένη. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἤσθανετο φρικιάσιν τινα εἰς τὰς ἐρωτήσεις· ἀπήντησε δὲ πῶς μετὰ δισταγμοῦ ὅτι, δὲν ἐγένετο μὲν μεγάλῃ βελτίωσις, ἀλλ' ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γείνῃ.

— Λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ Χριστὸς, ἡ διδασκαλία μας εἶνε τοιαύτη, ὥστε δὲν ἔφερε καρποὺς εἰς τὸ παρελθόν, οὔτε φέρει πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὡς surprise θὰ τοὺς παρουσιάσῃ· διότι φαίνεται νὰ φρονῆτε, ὅτι ὁ ἰδεώδης μέλλων πολιτισμὸς θὰ πραγματοποιηθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας μας· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ βάθος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐν ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ ἐμφάνισίς μου εἰς τὴν Γῆν ἦτο τι ὑπερφυσικὸν ἢ ὄχι; παρεδιάσατε τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ στρέψῃτε τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων πρὸς μίαν ἀλήθειαν; ἐπενέβητε εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, θελήσαν-

τες νὰ ἐπιβληθῇτε διὰ τῶν θαυμάτων, (διότι εἶνε θαῦμα ἅμα ἐπεμβῇτε σεῖς ὅπουδήποτε) ὥστε νὰ γίνῃ μεταστροφή βιαία καὶ ἀπότομος αὐτοῦ καὶ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τῶν λελανθασμένων ἰδεῶν, ἀποκαλυφθέντος δὴθεν εἰς αὐτὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ Παντός.

— Μάλιστα· εἶπεν ἐν ἀμνηχανίᾳ ὁ Παντοδύναμος.

— Τότε λοιπὸν σᾶς ἐρωτῶ, διατί ἀπ' εὐθείας, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῶ ἐγὼ εἰς τὴν Γῆν, δὲν μετεβάλατε τὸν νοῦν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι μόνον τινῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων σχεδὸν μετρουμένων Χριστιανῶν, διὰ μιᾶς οὕτως, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία αὐτῶν περὶ τῆς υπέρβεως μας ὑπ' αὐτὴν τὴν φύσιν ὡς εἴμεθα, νὰ λείψῃ; διατί νὰ μὴ δώσητε τοιαύτην δύναμιν εἰς τὸν νοῦν των, ὥστε νὰ κατανόησιν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως, τὸν τρόπον δι' οὗ κυβερνῶμεν τὸ Σύμπαν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ, τὴν θεϊκὴν μας, καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμη ἀκατάληπτον, ἰδιότητά; διατί νὰ μὴ ἐνσπεύρητε εἰς τοὺς ἐγκεφάλους ὅλων τὰς ιδέας τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ δικαίου, ὡς καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς κακός, οὐδὲν ἀδίκημα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ὅλοι νὰ εἶνε πανάγαθοι ὡς Ἡμεῖς; Δὲν θὰ μᾶς ἐλάτρευον τότε ὅλοι ἀνεξαίρετως ἀπὸ τῆς Σπιτισμεβέργης μέχρι τῆς Αὐστραλίας, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε βανίς αἷματος διὰ τὴν λατρείαν Ἡμῶν; Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἐπέμβασις εἰς τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἀ-

— 'Α! ἡ Ἑλένη σας, λέγει, ἔχει πράγματι πόδι κι-
νεζικόν.

'Η Ναυπλιώτισσα κοκκινίζουσα ἐκ θυμοῦ :

— 'Εσὺ εἶσαι Κινέζος ἀχρεῖς !

'Ο ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις μυθιστοριογράφος Νοριὰκ
ἔγραψεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ εὐφύστατα πράγματα :

Εἶχε συγγράψει *Λεξικὸν τῶν Ἑρωτευμένων*, ἐνθα δι-
δει τὸν ἐξῆς ὀρισμὸν τῆς . . . μοιχείας (ἴδε καὶ *Λεξά-
λογον*).

«Εἶδος ληστείας, εἰς ἣν ὁ ληστής καταντᾷ ἐπὶ τέ-
λους νὰ ληστεύεται !

'Εν τῷ Θεάτρῳ παριστάνετο δρᾶμα ἐξ ἐκείνων εἰς ἃ ἡ
πρώτη πρᾶξις παρουσιάζει ἥρωα βρέφος καὶ ἡ δευτέρα
νεανίαν τριακονταετῆ.

Κατὰ τὸ διᾶλειμμα τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας,
δύο ἐν τῷ καφενεῖῳ τοῦ Θεάτρου διαλέγονται :

— 'Ε, ἔχουμε καιρὸ νὰ καπνίσουμε ἀκόμη ἓνα τσιγάρο!

— 'Αφοῦ μεταξὺ τῆς πράξεως ποῦ εἶδαμε καὶ αὐτῆς
ποῦ θὰ 'δοῦμε περνοῦνε τριάντα χρόνια, πιστεύω νὰ
ἔχουμε.

Μία συμβουλὴ εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἰς φιλικὸ
τραπέζι λαιμάργους καὶ ἀγνοοῦνται πόσα φαγητὰ τοὺς
ἔχουν.

— Κάθε φαγὶ ποῦ σούρεται παίρνει το γιὰ τελευταῖο.

'Εν τῷ ἐξοχικῷ καφενεῖῳ Γαλάτσι, ὅπερ διευθύνει
μία διοπτροφόρος Χιώτισσα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς.

Μία παρέα παραγγέλλει αὐτὰ βραστά.

'Ο υἱὸς φέρει ἀρκετὰ τοιαῦτα ἀχνίζοντα ἐκ τοῦ ἀτμοῦ.

Εἰς ἐκ τῆς παρέας ἐρωτᾷ :

— Φρέσκα εἶναι ;

ποτέλεσμα θὰ ἦτο ἄμεσον καὶ διαρκὲς καὶ αἰώνιον, ἄνευ
συγκρούσεως καὶ ἀπείρων θυσιῶν. Πῶς ἦτο δυνατόν,
(ἐπὶ τῇ ὑποθέσει καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαιρέτως
τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ἐκεῖ κάτω μὲ ἐπί-
στευον), καὶ οἱ μέλλοντες ἀφύκτως νὰ μὲ πιστεύσωσιν,
(ἀφοῦ τοῖς ἀφέθη πάλιν ἐλευθέρᾳ ἡ κρίσις καὶ ἡ διάνοια)
μόνον καὶ μόνον βασιζόμενοι εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν προ-
γόνων των, προκειμένου μάλιστα περὶ ἀντικειμένου το-
σοῦτον ὑπερφυσικοῦ καὶ σκοτεινοῦ ;

Δὲν βλέπετε λοιπὸν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀποστολήν
μου ἐν ἀξιοθρήνητον καὶ μάταιον λάθος ἄνευ οὐδενὸς σκο-
ποῦ, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς σας, ὃν πρὸ ὀλίγου μὲ ἐξεθέσατε, θὰ
ἐξετελεῖτο ἀμέσως καὶ διὰ πάντα διὰ τοῦ τρόπου τὸν
ὁποῖον σὰς εἶπα ;

'Ενῷ τώρα, ἀφοῦ ἐν ὀνόματί μας ἔγειναν ἑκατομμύρια
θυσιῶν, ἀφοῦ πᾶσα πρόοδος ἀνεστάλη, ἀφοῦ τὸ ἐλάχισ-
τον μέρος τῶν ἀνθρώπων μας ἐπίστευσεν, ἀφοῦ τὸ πλεῖ-
στον τῶν λατρῶν μας εἶνε οἱ ἀμαθέστεροι καὶ ἡλιθιώτε-
ροι, γνωρίζετε ποῦ τείνουν τὰ πράγματα ; Εἰς τὸ νὰ μὴ
μας πιστεῦῃ οὐδεὶς ! ! .

(Ἀκολουθεῖ).

'Ο χιώτης :

— Δὲν τὰ βλέπεις, εἶναι ζεστὰ ἀκόμη !

'Εν τῷ αὐτῷ καφενεῖῳ :

'Ο θιάσος τῶν ἐκδρομῶν παραγγέλλει καφέδες :

Εἰς ἐκ τοῦ θιάσου :

— 'Ο ἓνας νὰ εἶναι μέτριος καὶ βαρὺς.

'Η χιώτισσα :

— 'Εννοιά σας, κύριε, ἐδῶ ἔχουμε καφέ καθαρὸ, δὲν
ἔχει μίγματα ! !

Εἰς Θηβαϊκὸν ζαχαροπλαστεῖον εἰσέρχονται δύο 'Αθη-
ναῖοι, οἵτινες παραγγέλλουν δύο *μπακλαβάδες*.

'Ο ὑπηρέτης τοῦ καφενεῖου :

— Δὲν ἔχουμε παρὰ ἓνα *μπακλαβᾶ* !

— 'Ας εἶναι τὸν κόβουμαι 'στὰ δύο.

'Ο ὑπηρέτης εἰσέρχεται φέρων ἓνα τρίγωνον, τοῦ ὁποῖου
εἶναι δαγκωμέναις καὶ αἱ τρεῖς γωνίαι, ἵσως διὰ νὰ φαί-
νεται ἔχων ὄψιν *μπακλαβᾶ*.

— *Μπακλαβᾶς* εἶναι αὐτὸ ἡ τρίγωνο ;

Καὶ ὁ Θηβαῖος ὑπηρέτης μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος :

— 'Αν εἶναι τρίγωνο, ποῦ εἶν' ἡ γωνιάς του ;

Συνάχτης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡᾶ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

Προχθὲς κατέπλευσεν ἐν τῷ λιμένι μας τὸ ἀτμόπλοιον
τῆς Ἑλλήν. Ἀτμοπλοίας «*Ἴρις*» ῥυμουλκοῦν τὴν παρὰ
τῆς ἐταιρίας τῆς Προκυμαίας Σμύρνης ἀγορασθεῖσαν καὶ
ἐκ Κυδωνιῶν μετενεχθεῖσαν τερατώδη βορβοροπύγον.

'Ηγοράσθη πρὸς μόνον Δραχ. 135,900 ἥτοι τὸ 1)10
τῆς τιμῆς τῆς τοῦ Πειραιῶς, μετὰ τῶν δύο ἀτμοφορη-
γίδων, ἐν ᾧ ὑπερτερεῖ ταύτης κατὰ τε τὸ μέγεθος καὶ
τὴν στερεότητα.

'Η βορβοροπύγος αὕτη θέλει καθάρει τὸν λιμένα μας
παντὸς βορβόρου.

'Οπωσδήποτε ἂν ἦ, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑλλήν. Ἀτμο-
πλοίας, ἀπὸ πολλοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀποτελεσματικὴν κα-
τάρτισιν τῆς ἐταιρίας, διότι δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸν πλου-
τισμὸν τῆς διὰ τῶν νεωστὶ ἀφικθέντων ὡραίων ἀτμο-
πλοίων, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα μετέρχεται, ὅσα συντελοῦ-
σιν εἰς τὴν πρόοδόν τῆς, τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τύπου καὶ
κυρίως τὴν συγκράτησιν τῶν διαφόρων στοιχείων τῆς
κινδυνευούσης νήσου μας, ἐμπορικῶς.

Δὲν ἔχετε σεῖς μόνον σχεδιαγραφήματα θεάτρων ἐκτε-
θειμένα εἰς τὸ Δημαρχεῖόν σας.

'Εχομεν καὶ ἡμεῖς.

'Αν οὐχὶ θεάτρου σχεδιαγράμματα, ἀλλὰ *τεμπλόου* ἢ
τεμπλίου (! ; ;) ναοῦ ; τοῦθ' ὅπερ διὰ μερικὰς καὶ διὰ
μερικὸς δὲν διαφέρει καὶ πολύ.

Διὰ τὸ *τεμπλον* αὐτὸ προϋπελογίσθησαν 100,000 δρ.